

Rok 1892.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 10. grudnia 1892.

(Zawiera Nr. 202.)

202.

Ustawa z dnia 16. lipca 1892, o Kasach zapomogowych zarejestrowanych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

I. Cel, członkowie, obszar terytorialny, statut Kas zapomogowych zarejestrowanych.

§. 1.

Stowarzyszenia na wzajemności oparte, ubezpieczenie członków swoich na celu mające, mogą przez wpisanie do rejestru Kas zapomogowych nabyc praw szczególnych stosownie do ustawy niżejjszej.

Cel tych Kas zapomogowych rozciagać się może na ubezpieczenie:

1. wsparć w chorobie;
2. kosztów pogrzebu;
3. rent dla inwalidów lub starców;
4. wsparć dla wdów i sierót;

5. pewnej sumy pieniężnej ze strony członka na rzecz trzeciej osoby (mianowicie posagu lub wyprawy dla dziecka) płatnej w terminie oznaczonym.

Zakres działania Kasy zapomogowej obejmować może jeden lub więcej lub wszystkie cele wymienione.

Renta, którą Kasa zapomogowa zapewnia w jednym z oznaczonych działów ubezpieczenia nie może przenosić 14 złotych tygodniowo.

Koszta pogrzebu nie mogą przenosić 200 zł. a suma pieniężna ubezpieczenia na rzecz trzeciej osoby, 1000 zł. w każdym z osobna przypadku.

Kasa zapomogowa zarejestrowana jest także uprawniona do udzielania zapomög członkom swoim zostającym bez zarobku, jeżeli zmuszeni są szukać zarobku, do dawania wsparć na podróż, tudzież do pośredniczenia w wyszukiwaniu dla nich pracy, wreszcie do urządzania czytelni i bibliotek.

§. 2.

Na członków zwyczajnych przyjmowane być mogą tylko takie osoby, które chcą przez uiszczenie opłat nabyć prawa do umówionych sum ubezpieczenia. Do Kasy zapomogowej mogą należeć także członkowie wspierający, którzy uiszczają opłaty jednorazowe lub ciągłe, nie nabywając przez to prawa do ubezpieczenia.

Członkowie zwyczajni przystępują na mocy deklracji piśmiejnej lub przez podpisanie statutu. Członek wspierający może zobowiązać się do wnioszenia opłat bądź wyłącznie na jeden bądź też na więcej celów Kasy.

Przystąpienie do Kasy zapomogowej można czynić zawiślem od należenia do innego stowarzyszenia tylko w takim razie, jeżeli należenie do niego zostało dla wszystkich członków Kasy zapomogowej

przy jej zakładaniu w statucie przepisane. Gdy jednak ktoś przystąpi do Kasy zapomogowej, nie może być wyłączonym, jeżeli do niej już dwa lata należał, chociażby dla jakiegokolwiek przyczyny przestał osobiście być członkiem innego stowarzyszenia. Nie można też wkładać na członków obowiązku do czynności lub zaniechań, które z celami Kasy nie mają żadnego związku.

Członkowie mogą być pozbawieni praw członków tylko według form w statucie przepisanych i z przyczyn tamże oznaczonych.

Nikt nie może być wyłączonym z powodu przekroczenia granicy wieku, poza którą według postanowienia statutowego członkowie się nie przyjmują, ani też z powodu zmiany stanu zdrowia, od którego według postanowienia statutowego przyjęcie zawisa.

§. 3.

Kasa zapomogowa może rozciągnąć działanie swoje na wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane.

Co się jednak tyczy wsparć dla chorych, ograniczać się powinno do osób mieszkających lub mających zatrudnienie w tym powiecie administracyjnym, w którym znajduje się siedziba Kasy. Za równy powiatowi administracyjnemu uważa się pod tym względem obszar policyjny, jeżeli obejmuje więcej niż jeden powiat administracyjny, tudzież miasta, posiadające własny statut, łącznie z otaczającymi je powiatami administracyjnymi.

Ministerstwo spraw wewnętrznych, zbadawszy plan organizacyjny ubezpieczenia, może pozwolić na rozszerzenie powiatu do celów ubezpieczania na wypadek choroby.

§. 4.

Statut Kasy zapomogowej zawierać powinien postanowienia tyczące się:

1. nazwy, celu, siedziby i terytorialnego zakresu działania Kasy;

2. warunków i formy przystępowania i występowania członków;

3. warunków ubezpieczenia a w szczególności postanowienia, oznaczone w §. 10 rozporządzenia ministeryjnego z dnia 18. sierpnia 1880, Dz. u. p. Nr. 110;

4. ustanawiania, składu i zakresu działania Zarządu i wydziału nadzorczego;

5. składu, zwoływania, sposobu uchwalania i wyłącznego zakresu działania walnego zgromadzenia;

6. prawa głosowania członków;

7. warunków, pod którymi może nastąpić zmiana statutu lub rozwiązania Kasy zapomogowej;

8. sposobu układania i sprawdzania rachunku rocznego;

9. użycia majątku kasowego w razie rozwiązania Kasy a względnie osobnych funduszy istniejących do celów pobocznych (§. 27) w tym przypadku, gdyby w myśl §. 36go wydane było zarządzenie, Władzy krajowej zastrzeżone;

10. składu Sądu polubownego i postępowania w takim razie, gdy Sąd polubowny rozstrzygać ma spory między Kasą a jej członkami;

11. reprezentowania Kasy na zewnątrz i form dla aktów prawnie obowiązujących;

12. formy, w jakiej wydawane być mają obwieszczenia Kasy;

13. wymienienia członków pierwszego Zarządu lub tych osób, które wyednać mają zarejestrowanie Kasy.

II. Zaciągnięcie do rejestru i osobowość prawnicza Kas zapomogowych.

§. 5.

Ażeby uzyskać zaciągnięcie do rejestru, osoby, którym kierowanie czynnościami jest tymczasowo poruczone lub Zarząd stowarzyszenia już istniejącego, które chce uzyskać prawa Kasy zapomogowej zarejestrowanej, podać ma prośbę do Władzy administracyjnej powiatowej przyszłej siedziby Kasy z dołączeniem projektu statutu, w pięciu egzemplarzach. Władza powiatowa przedstawia prośbę Władzy administracyjnej krajowej. Ta ostatnia Władza orzeka co do zaciągnięcia Kasy do rejestru.

Zaciągnięcia do rejestru odmówić można tylko w tym razie, jeżeli statut nie odpowiada wymaganiom ustawy niniejszej lub wykracza przeciw innym istniejącym ustawom. Odmawiając zaciągnięcia do rejestru, należy podać powody. Jeżeli decyzja co do zaciągnięcia do rejestru nie będzie wydana w przeciągu dwóch miesięcy, Kasa po upływie tego terminu nabywa praw Kasy zapomogowej zarejestrowanej i ma być do rejestru wpisana.

Kasa zapomogowa, chcąc być zarejestrowana, powinna przybrać nazwę, odróżniającą ją od innych zarejestrowanych kas w obszarze Władzy administracyjnej krajowej, i zawierającą określenie: „Kasa zapomogowa zarejestrowana“.

Postanowienia te stosowane być mają odpowiednio w razie zmiany statutu.

§. 6.

Rejestr Kas zapomogowych utrzymuje Władza administracyjna krajowa. Winna ona zapisywać w rejestrze ich nazwę, cel i siedzibę, jakież nazwiska i miejsce zamieszkania członków Zarządu.

Rejestr ten jest publiczny. Wpisy ogłasza się w Dzienniku urzędowym na koszt zapisanej Kasy zapomogowej.

Przeglądanie statutów u Władzy administracyjnej krajowej i branie z nich odpisów jest dozwolone.

W ministerstwie spraw wewnętrznych utrzymują się łącznie duplikaty wszystkich rejestrów.

§ 7.

Na prośbę Kasy Władza administracyjna krajobrazowa ma poświadczycie zaciągnięcie do rejestru.

Można także żądać od Władzy administracyjnej krajowej poświadczienia, że statut Kasy czyni zadość postanowieniom, zawartym w §. 60 ustawy z dnia 30 marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o ubezpieczeniu robotników na wypadek choroby a tyczących się towarzystw kas dla chorych.

Członkowie ubezpieczeni na wypadek choroby w Kasie zapomogowej zarejestrowanej, której statut poświadczony został w myśl poprzedzającego ustępu, nie są obowiązani należeć do kasy chorych założonej podług przepisów ustawy o ubezpieczaniu robotników na wypadek choroby.

Gdy się odmawia poświadczienia żądanego w myśl ustępu drugiego, podać należy powody.

§. 8.

Kasa zapomogowa zarejestrowana może pod własnym imieniem nabywać praw i przyjmować zobowiązania, zaskarżać sądownie i być zaskarżaną.

Za wszystkie zobowiązania Kasy w obec jej wierzycieli odpowiada tylko majątek Kasy.

Jej Sądem właściwym jest ten Sąd, w którego okręgu ma swoją siedzibę.

III. Samorząd Kas zapomogowych zarejestrowanych.

§. 9.

Zarząd Kasy zapomogowej wybierany jest przez walne zgromadzenie z pomiędzy członków zwyczajnych własnowolnych. W statucie może być postanowione, że w Zarządzie mogą być reprezentowani także członkowie wspierający aż do trzeciej części głosów. Członkowie Zarządu powinni być obywatełami austriackimi.

Do Zarządu należy reprezentowanie Kasy, tutaj załatwianie interesów z wyjątkiem tych spraw, które w statucie są wyraźnie walnemu zgromadzeniu zastrzeżone.

Za pierwszy Zarząd Kasy zapomogowej nowo założonej uważa się te osoby, które statut podały do Władzy administracyjnej w celu uzyskania zaciągnięcia do rejestru.

O każdej zmianie w składzie Zarządu uwidoczniać należy Władzę administracyjną krajobrazową, która winna zapisać ją w rejestrze.

§. 10.

Walne zgromadzenie składa się z tych członków zwyczajnych Kasy zapomogowej, którzy skończyli 21 rok życia. W statucie może być postanowione, żeby także członkowie wspierający byli na walnym zgromadzeniu reprezentowani a to aż do trzeciej części głosów.

Statut może wyłączać od udziału w walnym zgromadzeniu tych członków, którzy aż do rozpoczęcia się walnego zgromadzenia nie uiszczą się z opłat u nich zalegających.

Jeżeli Kasa liczy więcej niż 1000 członków, walne zgromadzenie składać się powinno z delegatów, których ilość, sposób wyboru i okres urzęduowania postanowiony będzie w statucie. Jednakże grono delegatów składać się powinno najmniej z 20 osób i powinno być dwa razy większe niż grono członków Zarządu.

Walnemu zgromadzeniu zastrzeżone są w każdym razie następujące sprawy:

1. wybór Zarządu Kasy;
2. wybór wydziału nadzorczo i Sądu polubownego;
3. wydawanie uchwały co do sprawozdania rocznego Zarządu i co do uwalniania go od odpowiedzialności;
4. wydawanie uchwały co do zmiany statutu i rozwiązania Kasy.

§. 11.

Wydział nadzorczy, który wybierany być ma z własnowolnych członków Kasy, kontroluje zawieranie interesami Kasy zapomogowej i może każdego czasu wglądać w jej czynności.

Do niego należy sprawdzanie zamknięcia rachunków jakotek wykazywanego stanu i lokacyjni rezerwy, tutajże coroczne zdawanie sprawy walnemu zgromadzeniu.

§. 12.

Każda Kasa zapomogowa ustanowić ma Sąd polubowny. Jest on wyłącznie właściwym we wszystkich sporach między osobami ubezpieczonymi a Kasą.

Odwołanie się od orzeczenia Sądu polubownego jest niedopuszczalne. Skargę o nieważność orzeczenia Sądu polubownego wniesć należy na piśmie

w terminie nieodwłocznym ośmiodniowym od doręczenia orzeczenia Sądu polubownego, do zwyczajnego sędziego pierwszej instancji, który byłby powołany do orzekania w sprawie głównej.

Podanie skargi o nieważność orzeczenia Sądu polubownego nie tamuje wykonania tegoż orzeczenia.

Do wykonania orzeczenia Sądu polubownego lub ugody przed Sądem polubownym zawartej, powołany jest zwyczajny Sąd właściwy dłużnika.

§. 13.

Kasa zapomogowa może poza obrębem swojej siedziby zakładać filie; winna jednak uwiadomić o tem pierwej Władzę nadzorczą. Zakres działania filii tych może rozciągać się tylko na upoważnienie do:

1. odbierania od członków deklaracji, tyczących się przystąpienia i wystąpienia;
2. odbierania opłat i czynienia wypłat;
3. wybierania lekarza i apteki dla powiatu filii i do kontrolowania członków pobierających wsparcia.

W siedzibie filii mogą też odbywać się wybory delegatów na walne zgromadzenie (§. 10, ustęp 3).

Statut Kasy winien zawierać postanowienia, tyczące się administracji we filiach i ich urzędników.

§. 14.

Kasy zapomogowe mogą w skutek uchwały walnego zgromadzenia łączyć się w Związki kasowe, których zarząd będzie sprawowany na podstawie osobnego statutu.

Te Związki kasowe mogą w szczególności mieć na celu tworzenie funduszu zasobnego związku, wspólną lokacyj kapitałów, jakież kontrolę nad administracją pojedynczych Kas, mianowanie wspólnych urzędników, zawieranie kontraktów z lekarzami, aptekami i szpitalami, zakładanie własnych domów zdrowia i aptek z zachowaniem przepisów ustawowych i utrzymywanie statystyki.

Poszczególne Kasy związkowe mogą Związkowi kasowemu porucić załatwianie zadań asekuracyjnych w §. 1 wzmiarkowanych, z wyjątkiem ubezpieczenia na wypadek choroby i łączącego się z niem ubezpieczenia kosztów pogrzebu.

W każdym Związku kasowym odbywać się ma corocznie zgromadzenie delegatów.

Reprezentacyją pojedynczych Kas związkowych na tychże zgromadzeniach uregulować należy sto-

sunkowo podług ilości członków zwyczajnych, w taki sposób, żeby każda Kasa reprezentowana była najmniej przez jednego delegata.

Zgromadzenie delegatów orzeka co do uzyskania funduszy dla Związku kasowego, jakież co do ich rozkładu na pojedyncze Kasę związkowe.

Zarząd związkowy winien corocznie zdać sprawę zgromadzeniu delegatów ze swoich czynności.

§. 15.

Przepisom o zaciąganiu do rejestru podlegają Związki kasowe tak samo jak pojedyncze Kasę zapomogowe i w ogóle wszelkie inne postanowienia ustawy niniejszej są dla nich obowiązującymi, o ile dadzą się do nich odpowiednio stosować.

W takich przypadkach, gdy Związek kasowy lub Kasa zapomogowa rozciąga działanie swoje na kilka królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zaciągnięcie do rejestru i uwierzytelnienie takiego Związku a względnie takiej Kasy zapomogowej należy do Ministerstwa spraw wewnętrznych, zamiast do Władc administracyjnych krajowych.

IV. Przepisy tyczące się wykonywania czynności jakież dobrowolnego rozwiązania Kas zapomogowych.

a) Pod względem ubezpieczenia na wypadek choroby.

§. 16.

Tytułem wsparcia w chorobie dostarczane być mogą członkom: zasiłki pieniężne, pomoc lekarska, lekarstwa i inne środki lecznicze, pielęgnowanie w szpitalu, jakież stosowne środki do zmniejszenia cierpień fizycznych lub braków.

Członkom zapewnić można dla ich krewnych, o ile ci krewni nie są członkami Kasy, udzielanie pomocy lekarskiej, lekarstw i innych środków leczniczych.

Także prawidłowy przebieg połogu może uzasadniać prawo do pobierania wsparcia chorych.

Wsparcia udzielane być mogą chorym najdłużej przez dwa lata.

§. 17.

Każda Kasa zapomogowa obowiązana jest dla swego oddziału ubezpieczeń na wypadek choroby zebrać fundusz zasobny, który wynosić ma tyle, co dwukrotny średni wydatek roczny ostatnich pięciu lat rachunkowych a gdyby oznaczona tu wielkość jego zmniejszyła się, winna uzupełnić go do tej

wielkości. Dopóki fundusz zasobny nie dojdzie do oznaczonego wymiaru, odkładać do niego należy corocznie najmniej dwie dziesiąte części opłat do Kasy wnoszonych.

Jednakże Kasa może także w statucie swoim postanowić, że również w dziale ubezpieczenia na wypadek choroby uskuteczniane być ma w każdym piątym roku oszacowanie asekuracyjno-techniczne jego przychodów i zobowiązań w sposób w §. 22 podany. W przypadku takim podstawą do zgromadzenia potrzebnego funduszu zasobnego, zamiast powyższej stałej skali, ma być każdorazowy wynik tego oszacowania.

b) Pod względem ubezpieczania kosztów pogrzebu.

§. 18.

Dozwolone jest ubezpieczanie kosztów pogrzebu nie tylko na wypadek śmierci członka, lecz także na wypadek śmierci kogoś z jego rodziny.

c) Pod względem ubezpieczenia rent dla inwalidów i starców.

§. 19.

Jeżeli Kasa zapomogowa chce zaprowadzić ubezpieczanie rent dla inwalidów i starców, w takim razie plan ubezpieczenia przedstawić należy Ministerstwu spraw wewnętrznych do zbadania i zatwierdzenia. Zarazem należy wykazać, że najmniej 200 osób deklarowało przystąpienie swoje do tego działu ubezpieczeń.

W przypadkach tych, przy układaniu taryf i gromadzeniu rezerwy, trzymać się należy zasad pokrycia asekuracyjnego.

§. 20.

W statucie powinno być przepisane, że prawo do renty inwalidzkiej uzyskuje się dopiero przez najmniej trzyletnie należenie do tego działu ubezpieczeń.

Ograniczenie to nie stosuje się jednak do osób, które stały się inwalidami w skutek nieszczęsnej przygody w przemyśle lub jakiekolwiek innej.

§. 21.

Statut powinien zawierać postanowienie, że członek, ubezpieczający sobie rentę inwalidów lub starców, ma prawo cofnąć każdego czasu ubezpieczenie przed nadaniem umówionego terminu płatności i w przypadku tym może żądać, żeby mu wypłacono sumę ugodną, która obliczana być ma

na podstawie wartości jego dotychczasowego ubezpieczenia, wynikającej z ostatniego zamknięcia rachunków.

Suma ugodna wynosić powinna najmniej 50 procentów a nie może przenosić 80 procentów tejże wartości. Tę ostatnią wartość obliczać należy tylko na podstawie własnych wkładek ubezpieczonego członka kasy.

§. 22.

W każdym piątym roku Kasa winna poruczyć biegłemu, nie mającemu udziału w administracji Kasy, żeby w dziale rent dla inwalidów i starców oszacował prawdopodobną wysokość z jednej strony zobowiązań Kasy a z drugiej strony przychodów i wynik tego oszacowania, wygotowany według przepisanego formularza, ma Kasa przesyłać Władzy nadzorczej i podać do wiadomości wszystkich członków.

d) Pod względem ubezpieczania wsparcia dla wdów i sierot.

§. 23.

Prawo do wsparcia wdowiego przyznane być może tylko tej małżonce, z którą członek Kasy był zaślubiony w czasie zawarcia umowy o ubezpieczenie.

W razie powtórnego zaślubienia się potrzebne więc jest dla zapewnienia wdowie zaopatrzenia, nowe przystąpienie do Kasy.

§. 24.

Pobieranie wsparcia sierociego zapewniane być może aż do pewnej granicy wieku, która nie ma przekraczać 20go roku życia.

Tylko tym sierotom, które z powodu kalectwa lub wad umysłu całkiem są niezdolne do zarabiania, można dozwolić pobierania nadal wsparcia nawet po przekroczeniu tego wieku.

§. 25.

Postanowienia §§. 19, 20 i 22 ustawy niniejszej stosowane być mają odpowiednio do ubezpieczenia wdów i sierot.

Wdowom i sierotom przekonanym wyrokiem sądowo-karnym, że przez czyn umyślny stały się winnemi lub współwinnemi śmierci małżonka, a względnie ojca lub matki, nie może być udzielane żadne wsparcie.

e) Pod względem ubezpieczenia sumy pieniężnej na rzecz trzeciego.

§. 26.

Postanowienia §§. 19, 21 i 22 ustawy niniejszej stosowane być mają odpowiednio także do tego ubezpieczenia.

f) Postanowienia wspólne.

§. 27.

Opłaty do Kasy, w statucie przepisane, wymierzyć należy w takim stosunku do wsparć, które Kasa ma dawać, żeby według zasad asekuracyjno-technicznych opłaty wystarczały na prawdopodobne pokrycie wsparć.

Fundusze, potrzebne na cele poboczne, w §. 1, ustęp ostatni wzmiankowane, tworzyć się będą z opłat, które preliminowane, pobierane i administrowane będą oddzielnie od opłat na ubezpieczenie.

Statuty tych kas zapomogowych, które zamierzają rozciągnąć działanie swoje także na takie cele poboczne, powinny zawierać scisłe postanowienia co do pobierania i używania odnośnych opłat.

§. 28.

Prócz na cele statutem objęte, na pokrycie wydatków administracyjnych i na gromadzenie rezerwy, nie wolno ani pobierać opłat od członków, ani ponosić wydatków z majątku Kasy.

Statut winien zawierać postanowienia co do sposobu używania opłat wnoszonych przez członków wspierających (§. 2).

§. 29.

Majątek Kasy zarejestrowanej lokować wolno tylko w następujący sposób:

1. w tych papierach wartościowych, w których wolno lokować majątek sierocy;

2. na hipotekach z bezpieczeństwem sierocem;

3. w pocztowej kasie oszczędności i w innych kasach oszczędności królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych;

4. w realnościach czynszowych, jeżeli nie są obciążone ponad trzecią część ceny kupna.

Realności czynszowe nie niosące, mogą Kasy zapomogowe nabywać tylko do własnego użytku, na biura, szpitale, domy zaopatrzenia i apteki.

§. 30.

Kasa zapomogowa obowiązana jest utrzymywać dokładny spis członków, tudzież porządnego rachunek przychodów i wydatków i z końcem każdego roku kalendarzowego wypracowywać zamknięcia rachunków.

Jeżeli Kasa zapomogowa ma kilka z tych celów, które w §. 1 są przytoczone, majątek każdego z nich należy oddzielnie administrować, rachunki każdego oddzielnie utrzymywać i pieniądze oddzielnie zachowywać. Statut przepisuje, w jakim stosunku opłaty z wstępniego, wszelkie inne przychody, tudzież koszta administracyjne rozkładane być mają na poszczególne działy ubezpieczenia.

§. 31.

Jeżeli z corocznych zamknięć rachunkowych lub z peryodycznych oszacowań okazuje się, że przychody z pewnego działu ubezpieczeń nie wystarczają na pokrycie przyjętych zobowiązań i gromadzenie rezerw, natenczas, o ile zachwianej równowagi nie można przywrócić zapomocą stosownych środków administracji kasowej, przystąpić należy albo do podwyższenia opłat, albo do zmniejszenia świadczeń Kasy.

§. 32.

Kasa może być rozwiązana uchwałą walnego zgromadzenia za przyzwoleniem najmniej czterech piątych części wszystkich głosów reprezentowanych.

Uporządkowanie interesów uskutecznia Zarząd.

Jeżeli Kasa zapomogowa zajmuje się ubezpieczaniem zaopatrzenia dla inwalidów, starców, wdów lub sierot, albo ubezpieczaniem sumy pieniężnej na rzecz trzeciego, w takim razie wydać należy uchwały, tyczące się dopełnienia lub zapewnienia zobowiązań przyjętych w obec ubezpieczonych. Uchwały te, jakież według okoliczności przeniesienie tych działań ubezpieczenia na inną Kasę zapomogową lub towarzystwo podlegają zatwierdzeniu Rządu.

V. Nadzór rządowy.

§. 33.

Kasy zapomogowe zarejestrowane podlegają nadzorowi rządowemu według przepisów ustawy niniejszej.

Władzami nadzorcemi Kas są przedewszystkiem Władze administracyjne powiatowe w siedzibach Kas, wyższemi zaś instanciami, Władze administracyjne krajowe a względnie ministerstwo spraw wewnętrznych.

§. 34.

Każda Kasa zapomogowa obowiązana jest w przeciągu trzech miesięcy po zamknięciu każdego roku kalendarzowego przedstawiać Władzy administracyjnej krajowej swojej siedziby:

1. sprawozdanie roczne;
2. zamknięcie rachunkowe;
3. wykaz stanu i lokacji rezerwy;
4. sprawozdanie statystyczne.

Wykazy i sprawozdania te przesyłane będą Ministerstwu spraw wewnętrznych, które corocznie komunikować je będzie Radzie państwa w odpowiedniem opracowaniu.

Wzory do utrzymywania rachunków, do zamknięcia rachunków i do sprawozdania statystycznego ogłoszone będą osobnem rozporządzeniem.

§. 35.

Władza nadzorcza czuwa nad zachowywaniem przepisów ustawowych i statutowych. Może w tym celu kontrolować każdego czasu sprawowanie interesów Kasą i rewidować zasoby kasowe.

Ma ona prawo wstrzymywać niezgodne z ustawami i statutem uchwały urzędników wykonawczych Kasą i walnego zgromadzenia. W pierwszym przypadku najbliższe walne zgromadzenie wydać ma co do przedmiotu nową uchwałę. W drugim przypadku wolno odwołać się do wyższej Władzy nadzorczej.

Władza nadzorcza może członków zarządu lub wydziału nadzorczego przymuszać do zachowywania przepisów ustawowych i statutowych a to groźbą lub nakładaniem i ściąganiem kar pieniężnych aż do 100 zł. a w razie niemożności ich ściągnięcia, karami aresztu aż do dni 14.

Kasy zapomogowe, których uprawnienie do ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33 o ubezpieczaniu robotników na wypadek choroby, zostało uznane (§. 7), podlegają nadzorowi rządowemu co do tego działu ubezpieczania w myśl §§. 19. i 20. rzeczonej ustawy.

§. 36.

Jeżeli upoważnień co do celów pobocznych, wzmiękowanych w ostatnim ustępie §. 1go, Kasa nadużyje w sposób przeciwny ustawie niniejszej lub postanowieniom statutowym, Władza administracyjna krajowa może jej upoważnienia te odebrać na pewien czas lub na zawsze i zabronić jej pobierania opłat na te cele.

§. 37.

Jeżeli Kasa zapomogowa, stosownie do §. 31. ustawy niniejszej, obowiązana będzie zmienić swój plan asekuracyjny, a obowiązkowi temu nie uczyni zadosyć, Władza nadzorcza wyznaczy jej termin najmniej trzymiesięczny do dokonania potrzebnych zmian.

Władza nadzorcza winna jednak uwiadomić Kasę jakiego rodzaju i rozmiaru zmiany są potrzebne i w tym celu ma przedstawić jej wyjaśnienie rachunkowe.

§. 38.

Władza administracyjna krajowa zarządzając może rozwiązywanie Kasy zapomogowej w następujących przypadkach.

1. gdy opłaty zalegają u więcej niż czwartej części członków a Kasa, pomimo wezwania Władzy nadzorczej, ani nie ściąga zaległości ani nie czyni przeciw opieszałym członkom kroków w statucie przepisanych;
2. gdy Kasa przez cztery tygodnie po otrzymaniu wezwania Władzy nadzorczej, nie wypłaci wsparć płatnych, nie spornych;
3. gdy walne zgromadzenie pozwoli użyć majątku Kasą na cele przeciwne ustawie niniejszej lub statutowi, albo, gdy walne zgromadzenie wyda inną uchwałę ustawie niniejszej lub statutowi przeciwną a wezwaniu Władzy nadzorczej, żeby w wypadkach rzeczywistych uchwałę cofnęło, nie stanie się zadosyć, w pierwszym razie w terminie czternastodniowym, w drugim razie w terminie sześciotygodniowym;
4. gdy Kasa po bezskutecznem zastosowaniu §. 37go, nie uczyni zadość obowiązkowi zmienienia swego planu ubezpieczeń.

§. 39.

Gdy rozwiązywanie Kasy zostanie zarządzone, ja-kotek gdy w razie dobrowolnego rozwiązyania Zarząd powołyany do uporządkowania interesów, nie uczyni zadość swoim zobowiązaniami, Władza administracyjna krajowa ma porucić uporządkowanie interesów osobom ukwalifikowanym i nazwiska tych osób podać do wiadomości (§. 6).

Tyczy się to mianowicie także przypadku oznaconego w §. 32, ustęp 3.

§. 40.

Aż do upływu roku po zarządzonym rozwiązyaniu Kasy, nie może być odmówione zaciągnięcie do rejestru innej kasie, przeznaczonej do tych samych celów i dla tego samego koła członków lub dla pewnej części tego koła.

VI. Postanowienia końcowe.

§. 41.

Kasę zapomogową rozwiązuje się w skutek ogłoszenia upadłości.

§. 42.

Należytości, do których ubezpieczony ma prawo na zasadzie ustawy niniejszej, nie podlegają egzekucji i nie mogą być dotknięte środkami zabezpieczającymi.

Wyjątek od tego dozwolony jest tylko na korzyść pretensji do dawania utrzymania, które przeciw ubezpiezionemu są według ustawy uzasadnione.

O ile egzekucja i środki zabezpieczające nie są dopuszczalne, nie ma także skutku prawnego żadne rozrządzenie należyciącymi powyżej oznaczonemi, które ubezpieczony ma do żądania, mianowicie za zapomocą przelewu, przekazu, zastawienia lub innej czynności prawnej.

§. 43.

Wpisy do rejestru kas zapomogowych są wolne od należyciści i stępli. Również wolne są od należyciści i stępli wszelkie układy, kontrakty i dokumenty, potrzebne do uzasadnienia i uporządkowania stosunków prawnych między Kasami zapomogowymi zarejestrowanymi a ubezpieczonymi, tudzież wszelkie doniesienia i sprawozdania, które Władzy nadzorczej mają być przesyłane.

Do Kas zapomogowych zarejestrowanych stosują się postanowienia ustawy z dnia 15. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 51.

§. 44.

Przeciwko orzeczeniom Władz administracyjnych pierwszej instancji, wydanym na zasadzie ustawy niniejszej, można odwoływać się do Władzy administracyjnej krajowej a przeciwko orzeczeniom Władzy administracyjnej krajowej do Ministerstwa spraw wewnętrznych. Termin w obu przypadkach wynosi cztery tygodnie od doręczenia, rekurs zaś podawać należy do tej Władzy, która orzekła w pierwszej instancji.

§. 45.

Do Kas zapomogowych zarejestrowanych, założonych na zasadzie ustawy niniejszej, nie stosuje się ustanowiona o stowarzyszeniach z dnia 26. listopada 1852, Dz. u. p. Nr. 253 i ustanowiona z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 134, o prawie stowarzyszenia się.

§. 46.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Mnjem Ministrowi spraw wewnętrznych, który w tym względzie porozumieć się ma z Ministrami sprawiedliwości, skarbu i handlu.

Ischl, dnia 16. lipca 1892.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Steinbach r. w.

Schönborn r. w.

Bacquehem r. w.